nam ei wöind naero piddada, et kül kurb luggo olli, mis ta näggi. „Tulle Juhhan, lähme siit paigast ärra, meie same siin wimaks tüllisse. Lasʃ' se kõrrend seia jääda, saaksime agga isse heaga tülliſt lahti.“ Juhhani silmad ollid häbbi täis, siiski aitas ta hobbose, mis Kustas ostnud, ette panna, ja istus Kustase kõrwa wankre peäle.

Teiseil päwal ulkusid möllemad wennad möda linna ja allewid, kas eht omma hobbosid nähha saaks, mis, kuida Juhhan kinnitas, olla ärra warrastud. Kustas läks ka linna turrule, ja wata! temma wanna wöik ruun olli Raduse ees kinni. Teggemist olli poistel kül, enne kui ruuna kätte said; sest kes wöis neid uskuda, et se nende hobbone olli. Kustas ei jänud niiüd ennam linna, waid pöras, ni paljo kui ka Juhhan tedda pallus, tälko otsida, kojo pole. Te peäl tunnistas Juhhan keik omma süüd wennale ülles, ja pallus tedda, issale sest mitte nimmetada. Agga wend ei olnud sellega mitte rahhul, sest issa piddi otsast otsani keik teadma.

„Kui sa issale mo peäle kaebad, siis sa pölle mitte minno wend.“

„„Ei ma kaeba ühtegi; selleta isse wannemattele ärra, kuddas sa olled elsinud, ja pallu andeks.““

„Mitte nenda. Issa usub kül, kui meie ühheſt sunst seddasamma rägime.“

„„Uskugo eht mitte, walle on ikka walle, ja ei

kõlba mitte ristiinnimesele. Kas sedda issa ja emma sind on öppetand? Ja kui se wimaks siiski üllestõuseb, olleme möllemad süallused, ja peame ennast häbbenema wannematte silmi wadates.““

Nenda jäggelesid wennad, senni kaua kui koio said. Issa, emma ja öed tullid wärrawas wasta, temehhi terretama. Issa küsſis warsti: noh! kus so tät on Juhhan? miks teie tälko ärra wahhetasite? Juhhan olli warsti walmis walletama, agga Kustas kelas tedda, ja selletas issale ärra, mis luggo tälluga sündinud. Wanna mehhe meel sai wägga nukraks, mitte et tät kaddund, waid ennam selle ülle, et ta norem poeg wallet räkis. Ta ei lausund sel öhtul ennam ei musta egga walged kummagi poia wasto, ja ei läinud ka mut hobbost watama. Teisel hommikul kutsus ta poiad omma kambri, maenitses möllemaid, eddespiddi wallet wihkada ja töt armastada. Gustaſelle ütles ta: sinna olled teinud mis ühhe poia ja wenna kohhus on, agga Juhhan on ennast teotand, enneſelle häbbi, minnule ja emmale kurwa meelt teinud. Minna ollekſin sinnule keik süddamest andeks annud, kui sa töt olleks tunnistand; agga niiüd pead sa omma süi eest wastama. Se noor tät, mis sinno sü läbbi ärra warrastadi, ollin ma sinnule kaswatand, niiüd on ta läinud. Agga Kustase pärralt on se teine, mis kojo jäi ja tallis seisab. Olle siis niiüd jallamees; minne ja parranda meelt!